

— obciążenie drugiej strony postępowania przed Izbą Odwoławczą, w razie gdyby została interwenientem w niniejszej sprawie, kosztami postępowania, w tym kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą przed Izbą Odwoławczą.

Zarzuty i główne argumenty

Zgłaszający wspólnotowy znak towarowy: Druga strona postępowania przed Izbą Odwoławczą.

Zgłoszony wspólnotowy znak towarowy: Graficzny znak towarowy „BIODANZA” dla towarów i usług należących do klas 16, 41 i 44.

Właściciel znaku lub oznaczenia, na które powołano się w sprzeciwie: Strona skarżąca.

Znak lub oznaczenie, na które powołano się w sprzeciwie: Zgłoszenie niemieckiego znaku towarowego nr 2905152 oznaczenia słownego „BIODANZA” dla towarów i usług należących do klas 16 i 41; zgłoszenie duńskiego znaku towarowego nr VA 199500708 oznaczenia słownego „BIODANZA” dla towarów i usług należących do klas 16, 41 i 44.

Decyzja Wydziału Sprzeciwów: Uwzględnienie sprzeciwu w odniesieniu do części kwestionowanych towarów i usług oraz przyjęcie wniosku w odniesieniu do pozostałych towarów w nim wymienionych.

Decyzja Izby Odwoławczej: Uwzględnienie odwołania, stwierdzenie nieważności kwestionowanej decyzji i oddalenie sprzeciwu w całości.

Podniesione zarzuty: Strona skarżąca podnosi dwa zarzuty w uzasadnieniu skargi.

Na podstawie pierwszego zarzutu strona skarżąca twierdzi, że zaskarżona decyzja narusza art. 42 ust. 2 i 5 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009, ponieważ Izba Odwoławcza błędnie uznała, że strona skarżąca nie udowodniła, że wcześniejszy znak towarowy był rzeczywiście używany w państwie członkowskim, w którym wcześniejszy krajowy znak towarowy jest chroniony w zakresie użycia we Wspólnocie.

W drodze drugiego zarzutu strona skarżąca utrzymuje, że zaskarżona decyzja narusza zasadę 22 ust. 2 rozporządzenia Komisji (WE) nr 2868/95, ponieważ Izba Odwoławcza nie wezwała strony skarżącej do przedstawienia wymaganego dowodu w ściśle określony sposób.

Skarga wniesiona w dniu 14 lipca 2010 r. — In ‘t Veld przeciwko Komisji

(Sprawa T-301/10)

(2010/C 260/25)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Sophie in ‘t Veld (Bruksela, Belgia), (przedstawiciel: O. Brouwer i J. Blockx, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 4 maja 2010 r., sygn. SG.E.3/HP/psi Ares (2010) 234950, w przedmiocie odmowy udzielenia skarżącej pełnego dostępu do dokumentów oraz

— obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania, w tym kosztami interwenientów.

Zarzuty i główne argumenty

W niniejszej skardze skarżąca wnosi w trybie art. 263 TFUE o stwierdzenia nieważności decyzji Komisji z dnia 4 maja 2010 r. o odmowie pełnego dostępu do dokumentów dotyczących negocjacji w sprawie nowej Umowy handlowej dotyczącej zwalczania obrotu towarami podróbnymi, o który skarżąca wystąpiła na podstawie rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001 (1)

W uzasadnieniu skargi, skarżąca podnosi następujące zarzuty:

Po pierwsze, decyzja Komisji narusza art. 8 ust. 3 rozporządzenia nr 1049/2001 ponieważ w sposób dorozumiany odmawia dostępu do szeregu dokumentów objętych wnioskiem skarżącej nie wskazując powodów odmowy dostępu.

Po drugie, przedmiotowa decyzja opiera się na błędnym zastosowaniu art. 4 ust. 4 rozporządzenia nr 1049/2001, ponieważ Komisja nie zastosowała 4 ust. 4 jako zasady proceduralnej dotyczącej konsultacji ze podmiotami trzecimi, lecz jako kolejny wyjątek od obowiązku udostępnienia dokumentów

Po trzecie, Komisja w swej decyzji niewłaściwie, w świetle przepisów prawa i okoliczności faktycznych, zastosowała art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001

— w pierwszej kolejności ze względu na to, że ogólne uzasadnienie przedstawione przez Komisję nie może z zasady zostać objęte wyłączeniem w celu ochrony interesu publicznego w Unii Europejskiej w zakresie stosunków międzynarodowych,

— w drugiej kolejności ze względu na to, że zaskarżona decyzja zawiera oczywiste błędy w ocenie poszczególnych dokumentów.

Ponadto, gdyby Trybunał uznał, że którakolwiek część spośród dokumentów, o dostęp do których wystąpiła skarżąca jest chroniona na mocy art. 4 ust. 1 lit. a) tiret trzecie rozporządzenia nr 1049/2001, skarżąca podnosi, że art. 4 ust. 6 został błędnie zastosowany, oraz że doszło do naruszenia zasady proporcjonalności, w zakresie w jakim Komisja nie rozważyła, czy właściwe byłoby udzielenie dostępu do części dokumentów i ograniczenie odmowy do dokumentów, w stosunku do których było to właściwe i niezbędne.

Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja nie wypełniła ciężącego na niej obowiązku uzasadnienia spornej decyzji, tym samym naruszając art. 296 TFUE.

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. 2001 L 145, s. 43)

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2010 r. — Crocs przeciwko OHIM — Holey Soles i Partenaire Hospitalier International (Przedstawienie obuwia)

(Sprawa T-302/10)

(2010/C 260/26)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Crocs, Inc. (Delaware, Stany Zjednoczone) (przedstawiciel: I.R. Craig, solicitor)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Stroną postępowania przed Izbą Odwoławczą były również: Holey Soles Holdings Ltd (Vancouver, Kanada) i Partenaire Hospitalier International (La Haie Foissière, Francja)

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Trzeciej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) z dnia 26 marca 2010 r. w sprawie R 9/2008-3;

— obciążenie OHIM kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: numer 257001-0001 (obuwie)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: strona skarżąca

Strona wnosząca o unieważnienie prawa do wspólnotowego znaku towarowego: Holey Soles Holdings Ltd i Partenaire Hospitalier International

Decyzja Wydziału Unieważnień: unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: oddalenie odwołania

Podniesione zarzuty: naruszenie art. 7 ust. 1 i art. 6 ust. 1 rozporządzenia Rady (WE) nr 6/2002 ze względu na błędne zastosowanie przez Izbę Odwoławczą przepisów tych artykułów i poczynienie nieprawidłowych ustaleń co do cechy nowości, indywidualnego charakteru i funkcji technicznej wzoru wspólnotowego.